

En Joan Callol i Callol, rebent a casa seva l'homenatge de l'Ajuntament en la persona del Sr. Alcalde i del poble de l'Escala, el dia que en Joan complia 100 anys de vida.

Però com que tots tres feien pena de la manera que anaven vestits quan no anaven uniformats, en Joan Callol que era el qui tenia més calés de tots tres, (potser a casa seva l'havien proveït quan vingué a l'Escala) féu fer, pagant-ho ell, un vestit per a cadascú i així pogueren anar a missa mudats com un tupí.

Això sí, em diu ella, quan tots tres es trobaren a l'Escala, una vegada acabada la guerra, en Pepe Sastre i en Joan Ballesta tornaren al meu pare els diners que li havien costat els vestits que els havia comprat...

I aquí s'atura la pel·lícula sense tenir continuació. Ens quedem sense conèixer el seu final que, això sí, fou feliç perquè en Joan, com els seus altres companys, tornà del front i ple de vida es dedicà a la indústria del salat durant molt temps.

Ah, em descuidava de dir que en Joan augmentà la família amb l'arribada a la llar familiar d'una nena molt bufona, la petita Francisca, l'any 1941.

I tal com hem dit en començar la meva col·laboració al programa de l'Aplec de la Sardana, en Joan Mallol ocupa el quadre d'honor dels escalencs que han viscut un segle.

Ricard Guanter